

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **S. S.**
sídlem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019, č. j. X, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla Volkswagen reg. zn. dne 13. 9. 2018 ve 14:38 neoprávněně stál s motorovým vozidlem na okruhu. Za uvedený přestupek uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že vytýkané jednání není protiprávní. Podle § 27 odst. 4 zákona o silničním provozu *na dopravním okruhu označeném dopravní značkou „Okruh“ nebo „Změna směru okruhu“ je zakázáno stání*. Magistrát však netvrdí, že by žalobce stál na okruhu, který je označen uvedenou dopravní značkou, a už vůbec nic takového nedokazuje.
3. Magistrát nadto nijak neprokázal ani neodůvodnil, že se v daném případě jednalo o stání. Žalobci se spíše jeví, že se jednalo o zastavení. Dle výroku rozhodnutí trvalo jednání po dobu méně než jedné minuty (čas jednání je vymezen jako 14:38 hodin). Byť rozdíl mezi zastavením a stáním není dán dobou trvání odstavení vozidla v klidu, je-li vozidlo odstaveno jen po několik málo minut, jedná se typicky (zpravidla) o zastavení. Správní orgán v takovém případě musí prokázat, že se jednalo o stání, což však nyní neučinil. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016 – 37, v němž soud dospěl k závěru, že z oznámení o přestupku, které obsahuje pouze jeden časový údaj (2. 1. 2015 v 13:45 hodin), logicky není zřejmé, jak dlouho mělo vozidlo v pěší zóně stát a tedy zda se jednalo o neoprávněné stání. Skutkové závěry správních orgánů jsou proto nepodložené a nedostatečně odůvodněné.
4. Dále žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebyl vyrozuměn o tom, kdo bude v odvolacím řízení rozhodovat, třebaže na to má dle zákona nárok. Na žádost zástupce žalobce o sdělení jména oprávněných úředních osob žalovaný vůbec nereagoval. Žalobce proto namítá, že oprávněná úřední osoba Bc. V. W. je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, zřejmě v důsledku negativního citového vztahu k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností, což zavrhuje nutnost vyššího pracovního výkonu jmenované. Oprávněná úřední osoba se často ke zmocněnci vyjadřuje negativně a obviňuje jej z procesních obstrukcí. Totéž platí i o Mgr. F., který je pod rozhodnutím také podepsán. Paušální negativní přístup ke všem věcem určitého zástupce může dle žalobcem citované judikatury vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.

5. Žalobce je konečně přesvědčen, že usnesení magistrátu o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání bylo v daném případě nezákonné a zkrátilo žalobce na jeho právech. V daném případě bylo na místě provést účastnickou výpověď žalobce, která mohla přispět k objasnění toho, zda se jednalo o zastavení, či stání. Magistrát proto měl nařídít ústní jednání.
6. Závěrem se žalobce obsáhle vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že z fotodokumentace je zcela zřejmé, že dopravní okruh byl řádně označen. Součástí oznámení o přestupku je 11 fotografií vozidla v časovém rozmezí od 14:32 do 14:39 hodin, stání vozidla má žalovaný za jednoznačně prokázané. Vada řízení spočívající v absenci sdělení o oprávněných úředních osobách by měla vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud by rozhodovala skutečně podjatá osoba. Žalobce však pouze lživě obviňuje úřední osoby, které se záhadně znají se všemi žalobci a mají k nim antipatický vztah. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Krajský soud neshledal, že by jednání, za které byl žalobce uznán magistrátem vinným, nebylo protiprávní. Podle § 27 odst. 4 zákona o silničním provozu *na dopravním okruhu označeném dopravní značkou „Okruh“ nebo „Změna směru okruhu“ je zakázáno stání*. Z výroku rozhodnutí magistrátu jednoznačně vyplývá, že řidič vozidla neoprávněně stál na dopravním okruhu, čímž porušil pravidla silničního provozu neoprávněným stáním v rozporu s § 27 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ve správním spise je založena také fotografie, z které je patrné, že v místě spáchání přestupku se nacházela svislá dopravní značka IP 1a „Okruh“ dle přílohy vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Tato sice svým provedením neodpovídá dopravní značce „Okruh“ dle aktuálně platné vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nicméně dle přechodných ustanovení v § 27 této vyhlášky platí, že dopravní značky umístěné přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, které svým provedením této vyhlášce neodpovídají, pozbývají platnosti uplynutím dne 31. prosince 2025. Jedná se tedy o platnou dopravní značku.
11. Pokud by snad žalobce danou námitkou mínil (ačkoliv takto formulovaná nebyla), že magistrát byl povinen ve svém rozhodnutí výslovně uvést, že okruh byl označený příslušnou dopravní značkou, tato skutečnost dle krajského soudu zřejmě plyne z opakovaného odkazu (jak ve výroku, tak v odůvodnění) na příslušné ustanovení § 27 odst. 4 zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí magistrátu tedy není pochyb o tom, v čem spočívalo jednání řidiče vykazující znaky přestupku a jaká povinnost byla porušena. Pokud je ve výroku uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem žalobce

spočívalo v neoprávněném stání na okruhu a konstatováno porušení povinnosti dle § 27 odst. 4 zákona o silničním provozu, není pochyb o tom, že řidič vozidla žalobce neoprávněně stál na okruhu označeném příslušnou dopravní značkou (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 – 37).

12. K námitce žalobce, že v daném případě nebylo prokázáno stání vozidla a vozidlo mohlo v daném místě pouze zastavit (žalobce opět výslovně netvrdí, že by tomu tak bylo), lze vycházet z § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, podle něhož *pro účely tohoto zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*, stáním pak zákon rozumí uvedení vozidla do klidu nad dobu nezbytnou pro zastavení.
13. Uvedená ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018 – 29. Konstatoval, že *„pokud není zjevné, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu, nemůže se jednat o zastavení. Podle Nejvyššího správního soudu přitom připadají v úvahu dvě možné situace, kdy se bude jednat o zastavení dle zákona o silničním provozu. První je případ, kdy řidič vozidlo uvede do klidu, přičemž zůstává nadále ve vozidle či v jeho bezprostředním okolí, kdy může v případě nutnosti jednat a vozidlo, které fakticky tvoří překážku provozu, odvést; v takovém případě je zjevně splněno to, že takto zastavené vozidlo netvoří zásadní překážku plynulosti provozu, neboť řidič takového vozidla je může ihned odvést. Ve druhém případě řidič vozidlo rovněž uvede do klidu, avšak opustí je na větší vzdálenost, takže je ztratí ze svého dohledu; v takovém případě však musí být z dalších okolností případu zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení, a to např. tím, že u takového vozidla je umístěn náklad a je z okolností zjevné, že probíhá jeho naložení či složení, popř. že u vozidla stojí osoby, které mají nastoupit či vystoupit do takového vozidla, nebo vozidlo je jinak označeno tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu (využitím výstražných světel nebo zanecháním lístku s kontaktními údaji na řidiče).“*
14. Z uvedeného vyplývá, že pojem zastavení dle zákona o silničním provozu je třeba vykládat restriktivně. Stání nelze definovat jako uplynutí určité minimální doby, kterou by správní orgány měly zkoumat. Pokud je na fotografiích ve správním spise zachyceno vozidlo stojící osamoceně bez přítomnosti osob či nákladu, aktivovaných výstražných světel nebo poznámky na palubní desce, je stání zpravidla dostatečně prokázáno. Postačující je v tomto směru i časové určení konkrétním časovým okamžikem (k restriktivnímu výkladu pojmu zastavení se Nejvyšší správní soud přihlásil i v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020 – 54). Citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu byly překonány závěry zdejšího soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016 – 37, na které naopak odkazuje žalobce.
15. V nynějším případě se dle výroku rozhodnutí řidič přestupku dopustil dne 13. 9. 2018 ve 14:38 hod. Takový časový údaj tedy sám o sobě neimplikuje, že se jedná o zastavení, jak naznačuje žalobce. Fotodokumentace vozidla žalobce byla v daném místě pořízena v časovém rozmezí 14:32 – 14:38, kdy bylo vozidlo prokazatelně uvedeno do klidu, přičemž řidič se v jeho okolí nenacházel. Po dobu těchto několika minut nenastaly ani žádné jiné okolnosti, které by ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu nasvědčovaly tomu, že se jedná o časově omezené zastavení a v okolí dochází k neprodlenému naložení

nebo složení nákladu. Závěr magistrátu o neoprávněném stání vozidla je proto dostatečně podložen.

16. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
17. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že žalobce v odvolání požádal úřad, který bude o odvolání rozhodovat, aby jej před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Jakkoliv se nejedná o formulaci zcela odpovídající znění § 15 odst. 4 správního řádu, je zřejmé, že žalobce nežádal o sdělení informace o tom, kdo je odvolacím orgánem, ale o informaci o konkrétních osobách, které budou v odvolacím řízení rozhodovat.
18. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že sdělení o oprávněné úřední osobě (vydané k předchozí žádosti žalobce) a napadené rozhodnutí bylo vypraveno *de facto* ve stejný okamžik. Takový postup, kdy je účastník řízení o tom, kdo ve věci rozhodoval, prakticky vyrozuměn až v napadeném rozhodnutí, kdy již nelze vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57).
19. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocích osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32).
20. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení, hodnocení procesních úkonů zástupce žalobce jako obstrukcí a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení (který dle vlastních slov ve vztahu k oprávněným úředním osobám „zavdává nutno vyššího pracovního výkonu“), což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.
21. V poslední námitce žalobce namítá nezákonnost usnesení, kterým byl zamítnut jeho návrh na nařízení ústního jednání.

22. Ze správního spisu vyplývá, že ve vyrozumění (které bylo zástupci žalobce doručeno dne 1. 10. 2019), magistrát žalobci sdělil, že dne 16. 10. 2019 bude v budově magistrátu provedeno dokazování mimo ústní jednání a vyrozuměl žalobce o tom, že se může seznámit s důkazy, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Dne 11. 10. 2019 požádal žalobce o nařízení ústního jednání; dokazování mimo ústní jednání se bez omluvy nezúčastnil. V žádosti uvedl, že má zájem se osobně účastnit veřejného jednání a provádění dokazování, není mu zřejmé, jakého přestupku se měl dopustit, upozornil na právo dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a dodal, že má zájem vypovídat o skutkových okolnostech a vyjádřit upřímnou lítost nad ohrožením zákonného zájmu.
23. Žádost žalobce o nařízení ústního jednání zamítl magistrát usnesením ze dne 28. 11. 2019. V odůvodnění uvedl, že nařízení ústního jednání není nezbytné k uplatnění procesních práv žalobce, neboť shromážděné podklady jsou dostatečné pro vydání rozhodnutí, žalobce se k provedení dokazování a seznámení s podklady nedostavil, neomluvil se ani se jinak písemně nevyjádřil a ve své žádosti ani nenavrhl provedení žádného dalšího relevantního důkazu.
24. Podle § 80 odst. 2 zákona o přestupcích *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
25. Správní orgán je tedy povinen konat ve věci přestupku ústní jednání ve dvou případech – 1) pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, nebo 2) pokud o to obviněný požádá a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv.
26. Krajský soud neshledal, že by nařízení jednání bylo v daném případě nezbytné pro zjištění stavu věci. Magistrát vycházel z oznámení o přestupku a fotodokumentace místa spáchání přestupku, což jsou obvykle důkazy dostatečně prokazující spáchání tohoto druhu přestupku. Skutková zjištění městského úřadu přitom žalobce v průběhu řízení před městským úřadem žádným způsobem nezpochybnil, třebaže k tomu měl dostatek prostoru. Mohl navrhnout důkazy, předkládat skutková tvrzení, zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání a vyjádřit se k provedeným důkazům. Nic z toho ovšem neučinil. Na základě listinných důkazů proto mohl správní orgán bez důvodných pochybností dovodit naplnění skutkové podstaty přestupku a nebyl z tohoto důvodu povinen konat ústní jednání (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 18/2018 – 42, nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 228/2017 – 30). Bylo taktéž dostatečně objasněno, že se v nynější věci jednalo o stání vozidla. K naplnění požadavků čl. 6 odst. 1 Úmluvy postačuje, že žalobce má právo na veřejné projednání své věci v soudním řízení, v němž je napadené rozhodnutí přezkoumáno.
27. Druhým případem, kdy je správní orgán povinen nařídit v přestupkovém řízení ústní jednání, je žádost obviněného a současně nezbytnost k uplatnění jeho práv. Při hodnocení, zda bylo konání ústního jednání v konkrétní věci nezbytné pro uplatnění práv obviněného, lze vycházet z obsahu podání, kterým o nařízení ústního jednání požádal. Nelze se však omezit pouze na ně, je nutné přihlídnout ke všem okolnostem, na základě

nichž by mohla v konkrétní věci tato potřeba vyvstat. Pokud obviněný do žádosti k důvodu pro nařízení ústního jednání uvede pouze obecné skutečnosti, nemohou správnímu orgánu sloužit v tomto ohledu jako dostatečné vodítko a musí tedy vycházet zejména z povahy věci a dosavadního průběhu řízení.

28. Jak již bylo shora uvedeno, žalobce v žádosti o nařízení ústního jednání uvedl, že mu není zřejmé, jakého přestupku se měl dopustit, a vyjádřil toliko obecný zájem vypovídat o skutkových okolnostech věci a vyjádřit upřímnou lítost.
29. Žalobce měl v průběhu řízení dostatek prostoru k uplatnění svých procesních práv včetně vyjádření ke zjištěnému skutkovému stavu věci či k jeho relevantnímu zpochybnění, případně k upozornění na jiné indicie o nezbytnosti ústního jednání k uplatnění jeho práv. Projev lítosti lze učinit také mimo ústní jednání, aniž by se to dotklo práv žalobce. Je třeba taktéž zdůraznit, že žalobce krom obecnými důvody podložené žádosti o nařízení jednání a žádosti o sdělení jména oprávněných úředních osob, zůstal po celé správní řízení zcela pasivní a k jednání, které mu bylo kladeno za vinu (a které je po skutkové i právní stránce jasně vymezené již v příkazu, kterým bylo zahájeno řízení), se nijak nevyjádřil, třebaže k tomu měl dostatek prostoru. Nijak nereagoval ani poté, kdy magistrát zamítl žádost o nařízení ústního jednání. Krajskému soudu se proto jeví, že žalobce neměl ve skutečnosti zájem na uplatnění svých procesních práv, ale spíše usiloval o to, celé správní řízení prodloužit. Za dané situace shora shrnuté důvody uvedené magistrátem v usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání dle krajského soudu obstojí. Ani tato námitka proto není důvodná.
30. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce